

CHƯƠNG 26

Vương Thông Huệ đưa tay chỉ một vùng xanh biếc dưới núi nói:

—Kia chính là Vạn Tùng Cốc, chúng ta đi nhanh một chút thì có thể nhập cốc trước khi trời tối.

Tố Mai nói:

—Cô nương cứ yên tâm dẫn đường. Bọn tỳ tử vẫn miễn cưỡng theo kịp.

Vương Thông Huệ cười ảm đạm nói:

—Hai vị cô nương chịu khó vậy.

Nói đoạn, liền cất bước tiến lên phía trước.

Khi đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc, Hương Cúc, Tố Mai xem chừng đã mệt đến thở không ra hơi.

Chỉ thấy, hai vách núi dựng đứng, ở giữa là một đoạn hiệp cốc. Cốc khẩu chỉ rộng chừng hơn trượng, nhưng vào bên trong thì không gian vô cùng rộng rãi. Một tảng đá xanh cao hơn trượng được đặt bên cạnh cốc khẩu. Trên viết bốn chữ: «Hoàng Sơn Thế Gia». Bên dưới là một hàng chữ nhỏ hơn viết: «Hành nhân hạ mã, nhập cốc giải kiếm».

Tố Mai ngần ngại hỏi:

—Cô nương, tỳ tử có mang trong mình một thanh đoản kiếm. Có cần phải để lại bên ngoài cốc không?

Vương Thông Huệ nói:

—Đi cùng với ta thì không cần.

Đoạn chậm rãi bước vào cốc khẩu.

Hoàng Sơn vang danh thiên hạ là nhờ kỳ tùng. Ở Vạn Tùng Cốc thì đúng là kỳ trung hữu kỳ, chỉ thấy hai bên vách núi mọc ra rất nhiều cây tùng có hình dáng kỳ quái. Có cây giống hình người, có cây giống hình khỉ, cây giống ngọa hổ, cây giống bàn long... thiên hình vạn trạng... thật khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Long Thiên Lộ thở dài một tiếng nói:

—Lão khiếu ở Ty Trần Sơn Trang cũng trồng một Bách Tùng Viên, nhưng so với kỳ tùng trong Vạn Tùng Cốc này đúng là một trời một vực. Lão khiếu hôm nay đã được đại khai nhãn giới rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Phía sau Vạn Tùng Cốc có một nơi gọi là Đại Thiên Viên, do nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia gia công tu bổ mà thành. Bên trong Đại Thiên Viên kỳ hoa dị thảo nhiều vô số kể. Nhớ thời thơ ấu, tôi và gia huynh thường cùng nhau vui đùa ở đây đến quên cả đường về. Đợi cho kiếp nạn này qua đi, tôi sẽ cho mở cửa Đại Thiên Viên để cho thiên hạ anh hùng được thưởng thức tâm huyết của nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia.

Long Thiên Lộ nói:

—Chỉ nghe cô nương nói vậy, lão khiếu đã không cảm nổi lòng rồi.

Trong lúc nói chuyện, Vương Thông Huệ đã dẫn Long Thiên Lộ và nhị tỷ vào sâu trong cốc khẩu khoảng hơn trăm trượng, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy một bức tường được tạo thành bởi những cây tùng trồng khít với nhau, bên trong ẩn ẩn hiện hiện những lầu, đình, đài, các...

Chỉ nghe một tiếng rít gió vang lên, một mũi tên đã vạch một đường trên không trung rồi biến mất bên trong bức tường.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Thủ Môn Tứ Tướng tuy hình dạng đáng sợ, nhưng tính tình hiền lành, mong chư vị chớ kinh hãi...

Nàng chưa nói dứt lời thì đã có tiếng hổ gầm truyền tới. Tiếp đó là một trận quái phong thổi tới. Hai con hổ vàng khổng lồ bắt đầu từ trong rừng tung lao ra chặn trước mặt mọi người.

Vương Thông Huệ lớn tiếng quát:

—Khách quý đến chơi! Còn không mau lùi lại cho ta.

Hai con hổ lớn tựa như hiểu được tiếng người, ngẩng đầu nhìn Vương Thông Huệ phục thân xuống, rồi từ từ lùi lại.

Tố Mai thầm nhủ trong lòng: “Vương cô nương nói Thủ Môn Tứ Tướng, đại khái là chỉ hai con hổ này, nhưng rõ ràng chỉ có hai con, lấy đâu ra Tứ Tướng?”

Nàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên thấy tiếng gầm lớn, hai con quái vật lông vàng cao sáu thước từ trong rừng nhảy vọt ra, chặn giữa đường.

Hương Cúc cả kinh thầm nhủ: “Con khỉ lớn như vậy, thật sự là chuyện hiếm thấy ở đời.”

Chỉ thấy Vương Thông Huệ hươ tay hai cái, nói:

—Mau đi bảo bọn họ đốt đèn tiếp khách.

Hai con khỉ lông vàng liền cười «khếch khếch» mấy tiếng, quay đầu khệnh khạng bước đi.

Vương Thông Huệ nhìn theo bóng hai con khỉ lớn, nói:

—Trước đây, Hoàng Sơn Thế Gia chỉ có hai con thú vệ là hai con cự hổ, hai con khỉ lớn này là do gia mẫu mới thu phục được gần đây. Nghe gia mẫu nói, hai con quái vật này sức lực mạnh mẽ hơn cả hổ báo. Nhưng gia mẫu cũng không biết chúng ở đâu chạy đến đây.

Long Thiên Lộ nói:

—Theo lão khiếu được biết, hai con quái vật này tên gọi là Phí Phí, tuy trông giống khỉ nhưng lại không thuộc loại khỉ. Bọn chúng hay xuất hiện ở vùng rừng núi sâu ở hai tỉnh Vân, Quý.

Hương Cúc nói:

—Tiểu tỳ đã theo cô nương nhà chúng tôi đi đến rất nhiều danh sơn, nhưng chưa bao giờ thấy con khỉ lớn như thế cả, không biết làm thế nào mà chúng nó chạy được đến Hoàng Sơn này?

Long Thiên Lộ nói:

—Điều này thì lão khiếu không biết.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có hai ánh đèn tiến đến chỗ mấy người đang đứng.

Long Thiên Lộ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai thanh y thiếu nữ giơ cao đèn lồng, bước đến trước mặt Vương Thông Huệ. Nhị tỳ tuổi tác khoảng mười sáu mười bảy, vừa thấy Vương Thông Huệ đã tắt tả chạy tới, cúi người gọi lớn:

—Tiểu thư đã về!

Vương Thông Huệ gật đầu nói:

—Ta có khách cùng về. Các người mau dọn dẹp phòng ốc để khách nghỉ ngơi.

Thanh y thiếu nữ bên trái «dạ» một tiếng, quay đầu chạy đi.

Thiếu nữ bên phải liền giơ cao lồng đèn, dẫn đường phía trước cho mọi người tiến vào trang viện.

Vương Thông Huệ thấp giọng hỏi:

—Phu nhân có từng khai quan hỏi chuyện lần nào không?

Nữ tỳ lắc đầu nói:

—Không có! Từ khi tiểu thư và thiếu gia rời cốc, lão phu nhân không hề rời khỏi Thái Thượng Các, những chuyện trong phủ đều do Vương bà bà xử lý.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi xuyên qua mấy luống hoa, đi đến trước một tòa đại sảnh lớn.

Chỉ thấy một lão bà mặc lam y chừng sáu mươi tuổi cầm quả trượng đang đứng trước cửa. Bên cạnh là hai thanh y nữ lang giơ cao hai ngọn đèn lớn.

—Không biết cô nương hồi phủ, lão thân không nghênh tiếp từ xa, cô nương thứ tội.

Vương Thông Huệ đối với vị lão phu nhân dường như rất kính trọng, nàng hoàn lại một lễ rồi nói:

—Những ngày này bà bà thật vất vả.

Vương bà bà cười đáp:

—Lão thân chỉ vì phu nhân, tiểu thư và công tử góp chút sức lực, làm sao dám nhận hai chữ vất vả được?

Nói đoạn, Vương bà bà nghiêng người sang một bên nhường lối cho bọn Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ quay lại nhìn Long Thiên Lộc và Tố Mai, Hương Cúc cất tiếng nói:

—Bàng Trang chủ, hai vị cô nương, xin mời!

Long Thiên Lộc nói:

—Minh chủ, mời!

Vương Thông Huệ cười ảm đạm, rồi nhấc chân bước vào đại sảnh.

Vương bà bà không ngăn cản Long Thiên Lộc và nhị tỳ lại, nhưng trên mặt khế lộ vẻ khó chịu, hai đôi mày bạc nhíu chặt lại.

Sau khi vào trong đại sảnh, nhị tỳ liền đặt Lãnh Như Băng, Vương Tích Hương ngồi xuống ghế.

Vương bà bà chống quả trượng đi vào, đến bên Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Lão thân đã dặn kẻ dưới bày tiệc cho cô nương.

Vương Thông Huệ ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn lớn treo ở giữa đại sảnh nói:

—Làm phiền bà bà truyền lệnh của ta bảo bọn họ chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, trong mấy ngày tới sẽ có thêm nhiều võ lâm đồng đạo đến Vạn Tùng Cốc làm khách.

Nàng đã sớm nghĩ đến khi nói những lời này, Vương bà bà nghe xong sắc mặt sẽ biến đổi rất khó coi, nên khi nói chuyện đã không nhìn vào mặt mẹ.

Quả nhiên, Vương bà bà nghe xong thì biến sắc, mái đầu bạc khẽ rung rung, ho lên hai ba tiếng nói:

—Chuyện này có cần bẩm cáo với phu nhân trước không?

Wương Thông Huệ nói:

—Không cần đâu! Nếu như mẹ trách tội, ta sẽ chịu hết trách nhiệm.

Wương bà bà thở dài một hơi nói:

—Lão thân linh mệnh.

Wương Thông Huệ nói:

—Ta còn muốn nhờ bà bà đến Thái Thượng Các nói với mẹ là ta cầu kiến.

Wương bà bà nói:

—E rằng phu nhân đang điều tức chưa tỉnh.

Wương Thông Huệ cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói:

—Thôi để mai vậy! Có điều, phiền bà bà đi lấy một bình «Tục Mệnh Thất Bảo Tán», hai vị bằng hữu này của ta thương thế rất nặng, phải dựa vào dược lực mới có thể tri trì được sinh mạng.

Wương bà bà cả kinh, nói:

—Lấy một bình à?

Wương Thông Huệ nói:

—Không sai! Lấy một bình ra đây!

Wương bà bà nói:

—Theo lão thân được biết, «Tục Mệnh Thất Bảo Tán» chỉ còn không đến hai bình, là cái thế kỳ dược, thế gian nan cầu, cô nương...

Wương Thông Huệ chậm rãi nói:

—Gia mẫu điều tức chưa tỉnh, gia huynh đi xa chưa về, Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta do ai làm chủ?

Vương bà bà ngẩn người nói:

—Tự nhiên là cô nương làm chủ.

Vương Thông Huệ nói:

—Vậy là được rồi, vậy thì mau đi lấy một bình «Tục Mệnh Thất Bảo Tán» lại đây.

Vương bà bà liền cúi người hành lễ nói:

—Lão thân tuân mệnh.

Nói đoạn chống quả trượng, chậm rãi bước đi.

Long Thiên Lộ khẽ đằng hắng một tiếng nói:

—Lão khiếu có mấy lời, không biết có nên nói ra hay không?

Vương Thông Huệ nói:

—Bàng Trang chủ cứ nói!

Long Thiên Lộ nói:

—Vị Vương bà bà kia trong Hoàng Sơn Thế Gia dường như có quyền lực rất lớn. Theo lão khiếu thấy, bà ta đối với việc không mời mà đến của chúng tôi rất là không hoan nghênh. Chuyện này Minh chủ cũng không cần khó xử, nếu có gì không tiện, bọn lão khiếu sẽ đợi bên ngoài Vạn Tùng Cốc cũng được.

Vương Thông Huệ nói:

—Bất tất phải như vậy. Vương bà bà đó đã ở Hoàng Sơn Thế Gia từ khi còn nhỏ, đến nay cũng đã mấy chục năm rồi. Gia huynh và ta thuở nhỏ đều do bà ta một tay nuôi lớn, nhường nhịn bà ta một chút cũng phải thôi. Nhưng bà ta là một người rất hiểu đạo lý, bây giờ có lẽ không vui nhưng qua mấy ngày là sẽ hết thôi.

Cử động của Vương bà bà có vẻ chậm chạp nhưng thực sự nhanh nhẹn vô cùng, hai người chỉ nói với nhau mấy câu bà ta đã quay lại đại sảnh.

Chỉ thấy bà ta chậm rãi bước đến bên cạnh Vương Thông Huệ, hữu thủ đưa ra một bình ngọc nói:

—Tiểu thư, «Tục Mệnh Thất Bảo Tán» đã mang đến rồi.

Vương Thông Huệ đón lấy bình ngọc trong tay đưa cho Long Thiên Lộ nói:

—Bàng Trang chủ chắc cũng biết công hiệu của «Tục Mệnh Thất Bảo Tán», ta cũng không cần nói lại nữa. Giờ Trang chủ hãy làm cho họ tỉnh lại, phục dụng một chút để duy trì sinh lực, đợi đến mai ta đi gặp gia mẫu rồi mới quyết định tiếp.

Long Thiên Lộc thấy trên bình ngọc hấy còn đóng ấn niêm phong của Hoàng Sơn Thế Gia, liền đưa tay đón lấy nói:

—Thuốc này công hiệu thần kỳ, Vương cô nương và Lãnh tướng công được lão phu cho dùng linh dược, tuy đường xa vất vả nhưng thương thế không hề biến hóa. Có lẽ cũng không cần phải dùng đến loại thuốc quý giá nhường này.

Vương Thông Huệ nói:

—Vậy thì Bàng Trang chủ hãy giữ lại bên mình, đợi khi cần thiết thì lấy ra phục dụng cho họ.

Long Thiên Lộc chậm rãi bỏ bình ngọc vào trong túi, nói:

—Nếu như không đến lúc cần thiết, lão khiếu quyết không dùng bữa bái.

Vương Thông Huệ quay đầu lại nhìn Vương bà bà hỏi:

—Bà bà, đã chuẩn bị phòng xong chưa?

Vương bà bà khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

—Đã chuẩn bị xong rồi, xin mời tiểu thơ.

Vương Thông Huệ đứng dậy nói với Long Thiên Lộc:

—Nếu như thương thế hai người có gì biến chuyển, lập tức bảo họ báo ngay cho ta.

Long Thiên Lộc gật đầu đáp:

—Lão khiếu ghi nhớ.

Hai thanh y nữ tỳ liền bước lên phía trước nói:

—Để tiểu tỳ dẫn đường cho chư vị.

Long Thiên Lộc và Lãnh Như Băng, Vương Tích Hương, Hương Cúc, Tố Mai chia nhau ở trong một tiểu viện nhỏ rất thanh tĩnh.

Nữ tỳ đốt lên một ngọn nến rồi nói:

—Các vị xin nghỉ ngơi trước, tiểu tỳ sẽ mang thức ăn lên ngay.

Long Thiên Lộc mỉm cười nói:

—Làm phiền cô nương quá!

Một đêm bình yên trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau, Long Thiên Lộc vừa ra khỏi giường thì bên ngoài cửa đã có một thanh y nữ tỳ gõ cửa bước vào. Ấy ta cúi đầu hành lễ rồi nói:

—Tiểu thơ có lời mới Bàng Trang chủ.

Long Thiên Lộc trầm ngâm nói:

—Làm phiến cô nương dẫn đường.

Thanh y nữ tỳ liền dẫn Long Thiên Lộc đến đại sảnh gặp Vương Thông Huệ.

Sáng nay nàng mặc một bộ y phục toàn màu xanh. Trên mặt đánh một lớp phấn mỏng làm tăng thêm vẻ kiều diễm, nhưng cũng không dấu được nét ưu tư. Tuy vậy nàng vẫn cố gượng cười đứng lên tiếp Long Thiên Lộc.

—Bàng Trang chủ, mời ngài cùng ta đi gặp gia mẫu.

Long Thiên Lộc đặng hắng một tiếng rồi nói:

—Lão khiếu đã sớm nghe danh lệnh đường và luôn mong được bá kiến cho thỏa lòng ngưỡng mộ, nhưng không biết như vậy có tiện không?

Vương Thông Huệ liền mỉm cười nói:

—Điều này không sao, Bàng Trang chủ chớ bận tâm.

Đoạn nàng đi trước dẫn đường. Long Thiên Lộc theo sát phía sau. Hai người đi qua mấy luống hoa, rồi vòng qua các bức tường cây đến một chỗ cây cỏ hoa lá tươi tốt thì dừng lại.

Dưới tán lá xanh biếc ẩn ẩn hiện hiện một bức tường màu trắng.

Vương Thông Huệ vừa bước lên bậc đá vừa quay lại thấp giọng nói với Long Thiên Lộc:

—Đây chính là Thái Thượng Các nơi gia mẫu tịnh tu.

Long Thiên Lộc chỉ ậm ừ một tiếng, không lên tiếng đáp lời. Thì ra, lão đột nhiên cảm thấy nơi này có gì đó khiến người ta trở nên thanh tịnh, nghiêm túc hơn.

Sau khi lên hết mười ba bậc thang, hai người đến trước một cánh cổng đóng kín.

Chỉ thấy Vương bà bà đã đứng trước cửa từ bao giờ, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc. Bà ta lạnh lùng nói:

—Phu nhân đã đồng ý tiếp kiến.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Đa tạ Vương bà bà.

Vương bà bà ngẩng mặt lên thở dài một tiếng nói:

—Có điều thời gian còn chưa đến lúc.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Chúng ta đợi ở đây một lát cũng được.

Vương bà bà dùng ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào mặt Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc bị bà ta nhìn đến trong lòng nảy ra cảm giác bất an, liền quay mặt nhìn ra chỗ khác, không dám tiếp xúc với mục quang của bà ta nữa.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi đi trong tĩnh lặng.

Một tiếng chuông nhỏ từ phía trong vang lên truyền ra bên ngoài.

Vương bà bà khẽ nhích người sang bên trái, nói:

—Có thể vào trong rồi.

Vương Thông Huệ bước đến sát cánh cổng, đưa tay đẩy nhẹ.

Long Thiên Lộc nghĩ ngợi một lát rồi cũng đi sát theo sau lưng Vương Thông Huệ.

Mục quang chuyển động, chỉ thấy một căn đại sảnh thoáng đặng, ngoại trừ bốn bức tường bằng gỗ tùng thì không có gì trần thiết. Trên bức vách chính diện viết bốn chữ lớn: «Thái Thượng Vong Tình».

Long Thiên Lộc trong lòng thầm nhủ: “Vương phu nhân này đối với con gái ruột của mình mà cũng nghiêm khắc thế này, tình mẫu tử không ngờ lại nhạt nhẽo như vậy. Bốn chữ «Thái Thượng Vong Tình» quả thật không sai.”

Lão nghĩ đoạn đưa mắt liếc nhìn sang góc đại sảnh, nơi có một vị phu nhân trung niên đang chậm rãi bước ra.

Vương Thông Huệ vội bước lên phía trước, cúi người nói:

—Nhi nữ tham kiến mẫu thân.

Vương phu nhân nở một nụ cười nhạt nhẽo nói:

—Con đứng dậy đi!

Long Thiên Lộc ngẩng đầu lên nhìn, thấy Vương phu nhân thân vận Vương y, tuy không trang điểm nhưng vẻ diễm lệ tuyệt trần không vì thế mà mất đi, mới nhìn không khác gì cô gái hai mấy tuổi, trong lòng thầm nghĩ: “Vương Đông Dương chết hơn mười năm nay, nếu tính tuổi thì Vương phu nhân này ít nhất cũng phải bốn chín, năm mươi tuổi gì đó.”

Chỉ nghe Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Bàng Trang chủ, mau qua đây tham kiến gia mẫu.

Long Thiên Lộc bước lên hai bước, ôm quyền nói:

—Ty Trần Sơn Trang Long Thiên Lộc tham kiến phu nhân.

Vương phu nhân khẽ «ừm» một tiếng nói:

—Bàng Trang chủ mời ngồi.

Mỗi một câu của bà ta đều rất ngắn gọn, một chữ cũng không thừa.

Long Thiên Lộc nói:

—Đa tạ phu nhân.

Đoạn y lời bà ta ngồi xuống.

Vương phu nhân chuyển động mục quang nhìn Vương Thông Huệ, chậm rãi nói:

—Con tìm ta có chuyện gì?

Long Thiên Lộc thăm nhủ: “Tình cảm giữa mẫu tử hai người bọn họ giống như bạn bè mới quen nhau vậy, ngay cả một tiếng Huệ nhi, Vương phu nhân cũng không muốn gọi.”

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu nữ nhi không có chuyện đã không dám làm phiền đến mẫu thân.

Vương phu nhân hỏi:

—Có chuyện gì? Con mau nói đi!

Vương Thông Huệ nói:

—Nữ nhi được mọi người đề cử làm Minh chủ Võ lâm.

Vương phu nhân chỉ mỉm cười nói:

—Vậy thì rất tốt.

Vương Thông Huệ tiếp lời nói:

—Nữ nhi tự biết tài trí không đủ đảm đương trách nhiệm. Thiên hạ anh hùng tin tưởng nữ nhi cũng là nhờ danh vọng của Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương phu nhân nói:

—Ta biết rồi, còn việc gì nữa không?

Long Thiên Lộc thâm nhủ trong lòng: “Người này thật là một bà mẹ lạnh lùng, từng câu nói đều giống như là âm phong từ địa ngục thổi ra vậy.”

Chỉ nghe Vương Thông Huệ thở dài một tiếng nói:

—Nhi nữ có mấy người bạn thọt trọng thương, hôn mê bất tỉnh, khẩn cầu mẫu thân ra tay cứu chữa cho bọn họ.

Vương phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, không nói câu nào.

Vương Thông Huệ ngẩng đầu lên nhìn bà ta rồi từ từ quỳ xuống nói:

—Nhi nữ tự biết không nên làm phiền mẫu thân thanh tu, nhưng sự tình cấp bách, không thể không làm, mong mẫu thân niệm tình nhi nữ mà đáp ứng lời thỉnh cầu này.

Vương phu nhân đưa mắt nhìn bốn chữ «Thái Thượng Vong Tình» trên tường rồi chậm rãi nói:

—Có chuyện đó thôi sao.

Vương Thông Huệ nói:

—Còn một chuyện nữa con muốn bẩm cáo.

Vương phu nhân khẽ chau mày, không nói tiếng nào.

Vương Thông Huệ liền tiếp lời:

—Nhi nữ bị đưa lên làm Minh chủ là để đối kháng với Công Tôn Ngọc Sương. Vì Công Tôn Ngọc Sương đó võ công cao cường, nhi nữ không phải là đối thủ, liên tục thất bại. Nhi nữ chỉ còn cách cho truyền lệnh dụ triệu tập anh hùng thiên hạ đến Hoàng Sơn cùng Công Tôn Ngọc Sương quyết một trận sinh tử.

Vương phu nhân nét mặt đã lạnh lùng, giờ như được phủ thêm một làn sương mỏng, chầm chậm ngồi xuống một chiếc ghế làm bằng gỗ tùng.

Long Thiên Lộc khẽ đằng hắng một tiếng, định nói hộ Vương Thông Huệ mấy câu, nhưng thấy thần tình lạnh lùng của Vương phu nhân, đành cố nén lại, chỉ đằng hắng mấy tiếng.

Lão ta lịch duyệt phong phú, nhìn người rất giỏi, thấy việc trước mắt liền nghĩ ngay: “Vương Thông Huệ sớm đã biết mẫu thân đối xử lạnh lùng với mình, tự mình đến gặp là được. Vì sao lại mời ta cùng đi? Trong chuyện này tất phải có nguyên nhân, ta không thể tùy tiện mà chen vào được. Tốt nhất cứ ngồi yên là được.”

Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói:

—Nữ nhi đã truyền lệnh đến khắp thiên hạ, yêu cầu các phái trong võ lâm, phái xuất cao thủ đến Hoàng Sơn tham gia trận chiến này. Nhưng võ công của Công Tôn Ngọc Sương đó quả thật rất nguy dị cao cường, thuộc hạ nhân thủ cũng nhiều vô số kể, tất cả đều thuộc loại võ công cực cao. Tuy rằng các đại môn phái cao thủ như mây, nhưng cũng khó mà là địch thủ của Công Tôn Ngọc Sương.

Long Thiên Lộ trầm nghĩ: “Được lắm! Thì ra đang dùng kế khích tướng.”

Lão liên đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Vương phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ, không hề biến động.

Long Thiên Lộ ngạc nhiên thầm nhủ: “Không hiểu Vương phu nhân này luyện loại võ công gì nữa, lúc nào cũng như thiền định vậy, từ khi bà ta xuất hiện đến nay lúc nào cũng giữ nét mặt lạnh lùng như vậy, tựa như gương mặt bà ta được tạc bằng ngọc vậy.”

Vương Thông Huệ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn mẫu thân nói:

—Trận chiến này quyết định đến vận mệnh của thiên hạ anh hùng, cũng liên quan đến cả oai danh của Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta.

Vương phu nhân thở dài một tiếng, không lên tiếng đáp lời.

Vương Thông Huệ lại nói:

—Mẹ à! Ngày cha chúng con còn tại thế, anh hùng cái thế, người người đều kính ngưỡng, nếu như cha con còn sống quyết sẽ không tọa thị bàng quan đâu.

Vương phu nhân cười thê lương nói:

—Con rất nhớ phụ thân phải không?

Vương Thông Huệ cúi đầu nói:

—Nữ nhi đáng thương, từ khi còn nhỏ đã mất đi phụ thân, ngay cả tướng mạo của người con chỉ nhớ rất mơ hồ.

Vương phu nhân chậm rãi bước đến đỡ Vương Thông Huệ dậy, nhưng khi vừa chạm vào người nàng đã đột nhiên thu lại, đưa lên vuốt vuốt tóc nói:

—Con nói nhiều quá rồi!

Vương Thông Huệ đột nhiên ngẩng đầu lên, từ giọt lệ châu chầm chầm rơi xuống.

Long Thiên Lộ không thể nhẫn nại được nữa, lão đứng vọt lên nói:

—Vương phu nhân!

Vương phu nhân chầm chậm quay đầu lại, đưa mắt nhìn Long Thiên Lộ nói:

—Có chuyện gì?

Long Thiên Lộ nói:

—Lệnh ái được võ lâm đồng đạo kính trọng, đề cử làm Minh chủ...

Vương phu nhân nói:

—Điều này ta đã biết rồi.

Long Thiên Lộ nói:

—Long mỗ bất tài, nhưng vì võ lâm đại cục đã bỏ đi mười năm tinh tu đi theo Minh chủ, lẽ nào phu nhân không thể niệm tình mẫu nữ, giúp đỡ lệnh ái một tay sao?

Vương phu nhân cười nhạt nhẽo nói:

—Vương bà bà đâu?

Vương bà bà liền lên tiếng đáp lời:

—Lão thân ở đây.

Đoạn chống quả trượng đi vào.

Vương phu nhân nói:

—Bảo bọn họ đưa hai người bị trọng thương mà tiểu thư dẫn về đến Thái Thượng Các.

Vương bà bà đối với Vương Thông Huệ vẫn còn có chút cậy mình là người già, chứ đối với Vương phu nhân thì vô cùng kính trọng, mụ vội cúi người đáp «ạ» một tiếng rồi quay người đi ngay.

Vương phu nhân dường như bị nước mắt của nhi nữ làm kích động tình mẫu tử thiên tính, thần tình lạnh lùng ban đầu đã dần dần mất đi. Bà ta thở dài một tiếng nói:

—Người ta nói nhi từng phụ, mẫu từng nữ, xem ra không thể tin được. Hai anh em các con, chẳng có đứa nào giống ta cả. Đứa nào cũng giống hệt như cha các con vậy, thích chuyện thị phi.

Vương Thông Huệ nói:

—Nữ nhi biết tội đáng chết. Đợi cho chuyện này qua đi, nữ nhi sẽ từ chức Minh chủ, chịu sự trách phạt của mẫu thân.

Vương phu nhân chỉ khẽ cười nhạt, không lên tiếng trả lời nàng. Bà chỉ quay sang nhìn Long Thiên Lộc nói:

—Long Trang chủ được xưng tụng là Sâm Tiên, y thuật hẳn vô cùng tinh thâm, không biết đã xem qua thương thế của hai người chưa?

Long Thiên Lộc nói:

—Xem qua rồi! Thương thế hai người đều rất trầm trọng, khiến Long mỗ thúc thủ vô sách.

Trong lúc ba người nói chuyện thì bốn thanh y tỳ nữ đã đưa Lãnh Như Băng và Vương Tích Hương tiến vào Thái Thượng Các.

Vương phu nhân quay lại nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Con đứng dậy đi.

Đoạn chầm chậm bước đến bên cạnh Lãnh Như Băng.

Vương Thông Huệ vẫn quỳ dưới đất, nghe Vương phu nhân nói vậy thì liền lập tức đứng dậy đi sát bên cạnh mẫu thân.

Vương phu nhân đưa tay bắt mạch cho Vương Tích Hương, đoạn nhẹ nhàng mở tấm khăn che trên mặt Lãnh Như Băng. Mục quang vừa tiếp xúc với gương mặt của Lãnh Như Băng, tựa hồ như bị ai đấm một quyền, thân hình khẽ rung động, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Vương Thông Huệ chỉ chú ý đến Lãnh Như Băng, không để ý đến thái độ của mẫu thân. Nhưng Long Thiên Lộc ở ngoài quan sát, nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Vương phu nhân trấn định tinh thần một lát rồi chầm chậm nói:

—Huệ nhi, người này tên là gì?

Vương Thông Huệ nghe thanh âm của mẫu thân vô cùng nhu hòa, tựa hồ như ấn tượng đối với Lãnh Như Băng rất tốt, không khỏi thầm vui mừng trong lòng nói:

—Chàng tên gọi là Lãnh Như Băng.

Vương phu nhân lẩm bẩm nhắc lại:

—Lãnh Như Băng...

Vương Thông Huệ nói:

—Chính là Lãnh Như Băng, chàng đối xử với người khác rất tốt...

Vương phu nhân không để cho Vương Thông Huệ nói tiếp, ngắt lời hỏi:

—Huệ nhi, con có biết gia thế của nó không?

Vương Thông Huệ lắc đầu nói:

—Nữ nhi không biết!

Vương phu nhân không hỏi thêm nữa, cẩn thận xem xét thương thế cho Lãnh Như Băng rồi nói:

—Thương thế tuy nặng, nhưng nguyên khí chưa hao tổn, chỉ cần đối chứng kê thang là có thể phục hồi rất nhanh.

Vương Thông Huệ nói:

—Mẫu thân đã có cách trị khỏi thương thế cho chàng?

Vương phu nhân đột nhiên đưa mắt nhìn Long Thiên Lộc nói:

—Việc này cần làm phiền Long Trang chủ mới được.

Long Thiên Lộc nói:

—Long mỗ sẽ tận hết sở năng, chết cũng không từ.

Vương phu nhân nói:

—Nó đã vận công kháng cự chưởng lực, bảo vệ tâm mạch, nhưng chỗ trúng chưởng có một cục máu bầm, trước hết phải dùng nội công đánh tan máu bầm mới có thể tiếp tục điều trị.

Long Thiên Lộc nói:

—Không sai. Tại hạ cũng nghĩ như vậy, chỉ là không dám thực thi mà thôi.

Vương phu nhân nói:

—Vậy làm phiền Long Trang chủ đánh tan máu bầm trong người hấn.

Long Thiên Lộc gật đầu đáp lời, rồi bước đến bên cạnh Lãnh Như Băng.

Vương phu nhân lắc đầu nói:

—Đợi lát nữa hãy động thủ.

Long Thiên Lộc nghe xong thì ngăn người, lùi bước về chỗ cũ.

Vương phu nhân đến vạch mí mắt Vương Tích Hương ra xem, thấp giọng hỏi Vương Thông Huệ:

—Vị cô nương này là ai?

Vương Thông Huệ nói:

—Cô ấy tên là Vương Tích Hương.

Vương phu nhân nói:

—Cô ta rất thông minh.

Vương Thông Huệ nói:

—Mẫu thân nói không sai. Vương cô nương tài hoa cái thế, không gì không làm được.

Vương phu nhân cẩn thận xem xét thương thế cho Vương Tích Hương rồi nói:

—Thương thế của cô ta còn nặng hơn Lãnh Như Băng một chút.

Vương Thông Huệ nói:

—Có cứu được không?

Vương phu nhân nói:

—Cứu thì cứu được, nhưng cũng mất rất nhiều thời gian và công sức.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Mong mẫu thân từ bi cứu chữa cho nàng ấy.

Vương phu nhân nói:

—Vị cô nương này thể chất rất yếu. Trước khi bị thương khẳng định là một bệnh mỹ nhân, hơn nữa cơ sở nội công không có, thương thế của nàng ta mẹ cũng không nắm chắc lắm.

Vương Thông Huệ vội nói:

—Như vậy là hy vọng không lớn rồi.

Vương phu nhân nói:

—Cơ hội chỉ có một nửa, mẹ sẽ tận hết sở năng.

Vương Thông Huệ rơi lệ nói:

—Vị Vương cô nương này có ân cứu mạng nhi nữ.

Vương phu nhân gật gật đầu lên tiếng gọi:

—Vương bà bà.

Vương bà bà từ lâu đã đứng bên ngoài Thái Thượng Các đợi lệnh, vừa nghe gọi đã lập tức bước vào.

—Phu nhân có gì phân phó?

—Chuẩn bị cho ta một cái nồi lớn, hai chum rượu trần niên với một cái lồng hấp.

Vương bà bà nghe lệnh, lập tức quay người bước đi.

Vương phu nhân quay lại nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Các người có thể đi rồi, canh một đêm nay ta sẽ chữa bệnh cho Vương cô nương.

Vương Thông Huệ nói:

—Đa tạ mẫu thân.

Vương phu nhân quay đầu nhìn Long Thiên Lộ nói:

—Mời Long Trang chủ ra tay đánh tan máu bầm trong ngực nó, đêm nay ta sẽ điều chế dược vật, sáng mai có thể cho hắn phục dụng.

Long Thiên Lộ cúi người nói:

—Đa tạ Vương phu nhân.

Vương Thông Huệ đến cạnh Long Thiên Lộ thấp giọng nói:

—Long Trang chủ, chúng ta đi thôi.

Long Thiên Lộ nói:

—Có cần đưa Lãnh Như Băng và Vương Tích Hương đi không?

Vương Thông Huệ nói:

—Không cần!

Long Thiên Lộ liền đi theo Vương Thông Huệ rời khỏi Thái Thượng Các.

Hai người ra đến cổng thì đã thấy Vương bà bà đứng đó từ bao giờ. Bà ta mỉm cười nói:

—Cung hỉ cô nương đã thuyết phục được phu nhân.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Vẫn phải nhờ Vương bà bà giúp đỡ nhiều.

Vương bà bà thở dài nói:

—Lão thân tự sẽ tận lực.

Vương Thông Huệ mỉm cười với Vương bà bà rồi bước xuống bậc thang đá.

Long Thiên Lộc đi sát sau lưng nàng, thấp giọng hỏi:

—Khi lệnh đường mới xuất hiện, lão khiêu vô cùng lo lắng, không ngờ Minh chủ có thể thuyết phục được.

Vương Thông Huệ nói:

—Khi bước vào Thái Thượng Các, ta cũng không có lòng tin. Không ngờ lại may mắn đến vậy.

Long Thiên Lộc nói:

—Khi lệnh đường nhìn thấy Lãnh Như Băng...

Vương Thông Huệ cười vui vẻ nói:

—Ồ, Mẫu thân với Lãnh Như Băng có ấn tượng rất tốt, điều này thật ngoài dự liệu của ta.

Long Thiên Lộc khẽ đằng hắng một tiếng, không nói lời nào, trong lòng lại thầm nghĩ: “Vương phu nhân đó khi nhìn Lãnh Như Băng dường như rất là kích động, bên trong nhất định có điều gì ẩn mật. Nếu Vương Thông Huệ không phát hiện ra điều này thì ta cũng không cần nói nữa.”

Hai người đi một hồi thì trở về đại sảnh.

Vương Thông Huệ dừng bước, quay lại nói với Long Thiên Lộc:

—Khi bọn nữ tỳ đưa Lãnh Như Băng về, tự nhiên sẽ đến báo cho Long Trang chủ biết.

Long Thiên Lộc tiếp lời nói:

—Minh chủ yên tâm, lão khiêu tự tin có thể đánh tan máu bầm trong ngực Lãnh tướng công.

Vương Thông Huệ gật đầu nói:

—Sau khi trị thương cho hai người xong, Long trang chủ hãy đi nghỉ ngơi. Trong năm ba ngày tới, e rằng các võ lâm cao thủ sẽ quy tập về Hoàng Sơn, lúc đó mong rằng Long trang chủ thay ta tiếp đón họ.

Long Thiên Lộc nói:

—Lão khiêu tuân mệnh.

Vương Thông Huệ nói:

—Tổ Mai, Hương Cúc chắc chắn sẽ lo lắng cho sự an nguy của Vương Tích Hương, làm phiền Long trang chủ nói cho họ một tiếng.

Đoạn nàng liền quay người bỏ đi.

Long Thiên Lộc trở về tiểu viện, quả nhiên Tố Mai, Hương Cúc đã đợi ở cửa từ bao giờ.

Nhị tỳ vừa thấy Long Thiên Lộc quay lại, đã cúi người hành lễ đồng thanh hỏi:

—Cô nương nhà chúng tôi thế nào rồi?

Long Thiên Lộc nói:

—Vương phu nhân đã nhận lời cứu chữa, đêm nay sẽ ra tay.

Tố Mai thở phào một tiếng nói:

—Hy vọng có lớn không?

Long Thiên Lộc nhìn gương mặt tràn trề hy vọng của hai người, không nỡ nói thật, chỉ đành thở dài một tiếng nói:

—Theo Vương phu nhân nói thì hy vọng rất lớn.

—— o0o ——